

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן וזינפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר יתרו לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"ששת ימים תעבוד... ויום השביעי שבת לה' אלקיך"

(שמות כ, ט"ז).

ידוע ומפורסם מה דאיתא בסה"ק ששבת הוא המבחן של הרצונות והרצינות של יהודי בעניני עבודת ה'. כי ביום הדין הגדול והנורא כשישאלוהו למה לא עסקת כל השבוע כולו בתורה ועבודת ה', יוכל האדם לטעון אנוס הייתי, וכי מה יכולתי לעשות, הרי הייתי מוכרח לעסוק בפרנסתי ופרנסת אנשי ביתי, אלא שאז יבחנוהו לפי מעשיו ביום שבת קודש, שאז אינו עסוק בפרנסה, וכל היום פרוס לפניו להתנהג בו כרצונו, ואזי יראו, אם הרבה לעסוק בתורה ועבודה, אזי כנים דברים שטען, אבל אם ח"ו בשבת, תפילתו - בנימונם ועצלתיים, שולחן השבת - מלא רכילות ולשון הרע ושטויות וצעקות והקפדות, עסק התורה - החליף בקריאת עיתונים וריבוי שינה, אזי יהי' מוכח שטענת "אנוס", דהיינו "אנוס הייתי כל השבוע" היתה טענת שקר. ואזי לנו מיום הדין, אזי לנו מיום התוכחה. וזה בחי' "יום השביעי שבת לה' אלקיך", שכל יום השביעי שבת צריך להיות קדוש כולו לה', כולו לעבודת ה', ולעסוק הרבה בתורה, וכמובא במשנ"ב (ס' רצ"ב סק"ה) איתא במדרש אמרה תורה לפני הקב"ה: רבש"ע כשיכנסו ישראל לארץ, זה ירוץ לכרמו, וזה רץ לשדהו, אני מה תהא עלי? אמר לה הקב"ה יש לי זוג שאני מזווג לך ושבת שמו, שהם בטלים ממלאכתם ויכולים לעסוק בך נטו. ושם בסק"ז מביא: בגמרא (גיטין לה, ב) איתא בתלת מילי נחתי בעלי בתים מנכסייהו, וחד מינייהו דקבעי סעודתא בשבתא בעידן בו מדרשא. והענין כדאיתא בירושלמי (שבת פט"ו ה"ג) לא ניתנו

שמצוה שיתענגו יותר - אין הפירוש שיבלו כל היום בתענוגים רק ימשכו יותר בתענוג. וחוץ ממה שהנ"ל הם לתועלת נפשו ונשמתו, הם ג"כ לתועלת בניו ובנותיו ואשתו, שזה יחזקם ביראת שמים, כשיראו ויתרשמו מראש המשפחה, שלבו וראשו בעבודת ה'; לעסוק בתורה בחשק ובנעימות, ולשיר זמירות בדביקות לפני ה', ולתת דוגמא של מידות טובות וסבלנות ואוירה נעימה, בסעודות ובמשך כל היום ועי"ז יקדש שם שמים בביתו ובמבצרו הוא, ויחבב עליהם התורה הקדושה ודרכיה שדרכי נועם הם, וכל נתיבותיה שלום.

בברכת התורה וכטו"ם

שמעון יוסף הכהן וזינפלד

פרשת יתרו

מי שנלכד בזה

וְיִבְרָא מִי שְׁמֵתֵנְבָרִים עָלָיו אֱלֹהֵי הַדְּמִיוֹנוֹת, קָשָׁה לוֹ מְאֹד לְהַנְצִיל מֵהֶם, וְלִהְיוֹת מִמְּחַשְׁבֹתָיו. וְכָל מִי שְׁמֵתֵנְבָר וּמְנַעֵנֵעַ וְזוֹרֵק רֵאשׁוֹ הֵנָּה וְהֵנָּה, מֵתֵנְבָרִים עָלָיו הַדְּמִיוֹנוֹת אֵלֶּיךָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר. כִּי זֶה מְבַע וּסְגֻלַּת שֵׁל אֱלֹהֵי הַיְצִירִין הַרְעִים הַמְּוֹהָמִים, כָּל מִי שְׁרוֹצִים לְהַתְנַבֵּר עַל אֱלֹהֵי הַמְּחַשְׁבוֹת, יוֹתֵר וְיוֹתֵר הֵם מֵתֵנְבָרִים. כִּי הוּא כְמוֹ שְׂאֵדִים בּוֹרֵחַ מִדְּבָר, וּמִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד כְּלֹאֲחֵר יָד עַל זֶה הַדְּבָר שֶׁבָּרַח מִמֶּנּוּ, וְאֵיךְ הַדְּבָר הַזֶּה מֵתֵנְבָר עָלָיו בְּיוֹתֵר, כִּי לֹא הִסִּית דַּעְתּוֹ מִזֶּה, רַק אֲדַרְבָּא שְׁמִסְתַּכֵּל כְּכֹל פְּעַם לְאַחֲרָיו עַל זֹאת הַמְּחַשְׁבָה, וְהֵבִין זֶה. וְכְמוֹ שֶׁיְדוּעַ לְכָל מִי שֶׁנִּלְכַּד בְּזֶה, וְיֵשׁ לוֹ אֱלֹהֵי הַמְּחַשְׁבוֹת, רַחֲמֵינָא לְעָלְיוֹ. וְכֵן יִכּוֹל כָּל אָדָם לְהִבִּין שֶׁהוּא שְׂמוֹת וְשִׁמְעוֹן גְּדוֹל, וְהוּא רַק מְעַבְרֵת הַדְּמִים, מְעַבְרֵת וּבְלִבּוֹל הַמֶּת.

(ליקו"מ עב)

ויחד יתרו. תרגום אונקלוס וחד. וצריך לדעת למה דבר הכתוב כאן ארמית ולא אמר לשון ברור שהוא לשון הקודש. והגם שאמרו ז"ל (סוטה לב) בשבעים לשון, אף על פי כן דבר יגיד בשנותו את טעמו. ונראה כי יודיע הכתוב כי מרוב השמחה נתחדד בשרו, כי תמצא כשתהיה לאדם שמחה והוא דבר שלא כפי המשווער במושג הרגיל תולד בו הרגשה בהרכבת מזוג ולפעמים יתעלף ולפעמים יסתכן ממש, ועיין מה שפירשתי בויגש בפסוק (בראשית מה, כו) לאמר עוד יוסף חי. והנה יתרו הגם שקדם אצלו ידיעה מבשורות הטובות אף על פי כן כששמע תוכן הנס ומה גם ברדיפת המלאך אותם כמו שפירשתי בפסוק (ח) ויספר משה והצילים ה' נתחדד בשרו, ודבר זה מורגש הוא אצל כל בעל חי מרגיש.

(אור החיים הקדוש)

התיקון הכללי

חטאת פימו, דבר שפתימו (תהלים נט, יג). חטאת פימו, דבר שפתימו. רבש"ע "הורידמו" (סוף פסוק הקודם) עבור חטאת פיהם, ודבר שפתיהם, ויתפסו וילכדו בעון גאונם שהביאו אותם לדבר נגדי ולרצות גם לרצוח נפשי. ומאלה היינו הקללות והצרות שיבואו עליהם.

ומכח היינו הפחד הגדול שיבוא עליהם, שעבורו ישקרו לעין כל יספרו, כלומר כולם ידברו וישחו. (ועי"ז יתקיים מה שביקש בריש פסוקיב, "אל תהרגם" אלא יספרו על צרתם).

(מתוך הספר "שי למורא")

בגתינתה מסיני

בשבת קורין בתורה הרבה יותר מכל השנה, כי קריאת התורה בצבור בספר תורה שנכתב בכתב מסיני זה בגינתה עסק התורה הנ"ל, דהיינו לעסוק בתורה עד שיעורר שרשי נשמות ישראל שבתורה, כי עקר שרשי הנשמות הוא בהששים רבוא אותיות הכתובים בספר התורה מבראשית עד לעיני כל ישראל שעוסקים לקרותם בכל שבת ושבת בספר הכתוב כדינו וקורין בטעמים ונקודות שעל ידי זה עקר התעוררות השרשי נשמות ועל כן שבת לשון תשובה, כמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה, כמו שכתוב: וְשַׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ. כי עקר התעוררות התשובה על ידי שבת שבו נתנה התורה וקוראים בו בתורה בצבור כסדר כל התורה שכלולה מכל הנשמות כנ"ל. (ליקו"ה או"ח הל' סעודה ה"ה אות י')

לע"נ עמיהו בן משה ז"ל * לע"נ הכיבה בת תמו ע"ה * יזווג הנזן ליוסף בן נחמה * מול טוב מבני הישיבה לשי דוד קורו

שבתות וימים טובים לישראל, אלא כדי לעסוק בהם בתורה, מפני שכל ימות החול הם טרודים במלאכתם ואין להם פנאי לעסוק בה בקביעות, ובשבת הם פנויים ממלאכה ויכולים לעסוק בה כראוי, וזהו תוכחה מגולה. לאותן האנשים שמטיילים [בעת לימוד בבית המדרש] בשווקים וברחובות, כי אפילו סעודת שבת שהיא מצוה אסור או בזמן לימוד בית המדרש מפני ביטול תורה, וכל שכן לטייל ולהרבות או בשיחה בטילה שאסור. ע"כ. וכתב עוד (משנ"ב סי' רפ"ט סק"ה) שטוב ללמוד תורה בשבת בבוקר קודם הסעודה. וכתב עוד (סי' רצ"ב סק"ג) שכתבו הספרים בשם הזוהר (ח"ג קעג). שמצוה על האדם לחדש חידושי תורה בשבת. ומי שאינו בר הכי לחדש חידושי תורה - ילמד דברים חדשים שלא למד בהם עד הנה. ע"כ. ועוד איתא: שילמד בהתחדשות וחשק והתפעלות. ועל מש"כ מור"ם שאם רגיל בשנת הצהריים - אל יבטלה כי עונג הוא לנו. העיר המשנ"ב (שם) שמכל מקום אל ירבה בשינה יותר מדי שלא יביאנו לידי ביטול תורה. שאפי"ת שלומדים כל השבוע

בשבילי התורה

הנה מבואר במאמר הק' הזה שע"י סיפורי מעשיות ובפרט ע"י סיפורי מעשיות משנים קדמוניות מעוררים ב"א משינתם, כל אחד כפי בחי' השינה שנפל בה, מי מבחינת הבלי עוה"ז שנלכד בה, ומי מבחי' מוחין דקטנות שנמצא בה אע"פ שעוסק בתורה ותפילה, וע"י שמעוררים ב"א משינתם נעשה פקידת עקרות, וע"י הלידה של העקרות נתגלה היראה בעולם, וע"י שלימות היראה בג' קוי היראה דהיינו מורא שמים, ומורא הרב, ומורא אב ואם זוכים לאריכות הנשימה ולאריכות ימים, דהיינו שע"י יראת שמים זוכים להתנער לגמרי מהבל היופי בחי' יופי הנשים, בחי' פגם הברית בחי' הפסק הנשימה, וגם ע"י יראת ה' זוכים לאריכות ימים, דהיינו להוסיף בכל יום ויום ובכל שעה ושעה תוספת קדושה בכל מעשיו, וע"ז זוכים לעשירות וקדושה שעל ידה זוכים להתבוננות בשבילי התורה, נמצא שצריכים לכמה הקדמות עד שזוכים להתבוננות הנ"ל בשלימות. (מתוך הספר "יש מאין")

"פן יהרסו לעלות"

לא כל הרוצה לטל את השם יטל, ואי אפשר לזכות לבחינת בטול הנל בשלמות כי אם כשמוקדשין עצמו תחלה ומשברין כל המדות והתאווה הנמשכין מהארבע יסודות, ושבין בתשובה שלמה ומתניין ודוי-דברים לפני תלמיד-חכם, אז ניקא כולין להכלל באין-סוף. וגם אז אי אפשר להתבטל לגמרי, כי השם יתברך רוצה בעבודתו, על-כן צריך שיהיה הבטול בבחינת רצוא ושוב כנ"ל. אבל מי שהוא משקע עדין בתאוות גשמיות, בודאי אי אפשר לו לזכות לבחינת בטול; ואפלו אם יתנוצץ לו לפעמים וירצה לעלות ולהכלל באין-סוף יותר מהראוי לו לפי מדרגתו ויכל לפגם בזה, חס ושלום, שזה בחינת האזהרה: "פן יהרסו לעלות אל ה'". ואפלו בצדיקים גדולים מצינו, בארבעה שנקנסו לפרדס, שלא יצאו בשלום כי אם רבי עקיבא, כי רבוי השמן גורם כבוי הנר, חס ושלום. וזה היה גם בחינת הפגם של נדב ואביהוא בקרבנם לפני ה' וימותו, פידוע, על-כן צריכין לבקש הרבה מהשם יתברך, שיצדק לבטול הנה בקדושה ובטהרה לפי מדרגתו. גם אחר-כך כששבת מהבטול, שאז נשפע עליו דעת גדול ומחין גדולים מאור הרשימו שנשא מהבטול, צריכין גם-כן שיהיו כלי המחין שלו קדושים וטהורים כדי שיוכלו לקבל אור הרשימו הקדושה הזאת של הבטול והגדלת הדעת הבא על ידי זה. (אוצר היראה התבודדות ושוב הדעת אות מו)

בסוף וזהב

עקר שבירת הגאות הוא בכסף וממון, שהוא עשירות, שהוא בחינת מלכות, כי עקר הממשלה והגדלה הוא אצל העשיר, כי הכל צריכין אליו. ועל-כן הוא צריך לזהר ביותר מגאות, כמו שכתוב: "השמר לך וכו' וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה, ורם לבבך ושכחת וכו'", כי עקר הגאות וההתנשאות הוא בענין הממון והתפצים של האדם, כנראה בחוש, שמקטן ועד גדול רבם אובדים עולמם על-ידי תאות ממון, והעקר על-ידי הגאות והכבוד, על-ידי שכל אחד רוצה להתנהג למעלה ממה שיש לו, עד שהרבה אובדים עולמם על-ידי זה, כמבאר בפנים. ועל-כן הזהירה התורה הקדושה על המלך שלא ירבה לו כסף וזהב, לבלתי רום לבבו מאחיו, כי עקר אהיית הגאות ביותר הוא בממון, כי הממון והעשירות הוא בחינת מלכות, שהוא בחינת בת-עין, דכל גונין אתחזין בה, פידוע. ועל-כן הכסף יענה את הכל, כי כל התפצים שבעולם נמשכין מהגונין עלאין, שהם בחינת המדות, וכלם כוללים בבת-עין, שהוא בחינת עשירות ומלכות, ועל-כן שם בהממון עקר הנסיון של הגאות והכבוד, שכולל כל המדות, כמבאר בפנים, כי הוא בבחינת בת-עין, שנגד זה ניקא יש בחינת קלפת נגה, ששם עקר הנסיון והבחינה. (אוצר היראה כנסת קהל צבאות אות סד)

אסור הזכרת שם-שמים לבטלה

וחקר אסור שבועת-שוא אף-על-פי שנושבע באמת, כגון על עץ שהוא עץ, כי אסור להזכיר שם-שמים על דבר שהוא פשוט לכל אף-על-פי שהאמת הוא כן, כי אין זה רצונו יתברך לשא את שמו בשביל לגלות האמת בפשיטות, הינו לגלות ולהזכיר שמו יתברך על דבר הפשוט וידוע לכל; כי הלא הוא יתברך הוא באמת מרמם ומנשא בלי שעור מכל השמות והכנויים הקדושים, רק שעלה ברצונו לברא את העולם בשביל שצפה שיהיה צדיקים נוראים כאלו שיפירו גדלתו בזה העולם ויעבדו אותו יתברך במסירת נפש, ובשביל זה קרא לעצמו שמות וברא את העולם. ועקר עבודת הצדיקים בזה העולם היא מחמת שיש להם בחירה מחמת אהיות השקר שיש בזה העולם, והם על-ידי עבודתם מבררין האמת מהשקר, הטוב מהרע, וזה קר מאד אצלו יתברך. נמצא, כי עקר התגלות וידיעת שמו יתברך הוא ניקא כשמבררין האמת מהשקר. (אוצר היראה אות לו)

מיות כבוד אב

פי יש שקשה להם: למה להם לכבד אביו ואמו? בשביל שהביאו אותו לזה העולם שהוא מלא גונות ויסורין וצרות? וכמו שכתוב: "אדם לעמל יולד, קצר ימים ושבע רגז"; אך באמת בשביל התכלית שיצדק אפלו הפחות שבפחותים שבישראל בודאי כדאי כל היסורים והצרות שסובל האדם בזה העולם, ואחר המיתה אם אינו זוכה בשלמות בחייו אך הכל כדאי בשביל התכלית הטוב; ובשביל זה בודאי הוא מחיב לכבד אביו ואמו שהביאו אותו לזה העולם-המעשה, מאחר שעל-ידי זה ניקא יצדק לתכלית טוב בזה. אך איך זוכין להגיע להתכלית הטוב הזה? הוא על-ידי שכופין את יצרו ומשברין תאוות עולם הזה, שזה בחינת כלל הקמשה דברות האחרונות: "לא תרצח", "לא תנאף", "לא תגנב" וכו'. וזה בחינת אמת ואמונה, שבאמת שניהם אחד כנ"ל וכמבאר בפנים, כי אין שלמות להאמונה בלא אמת, וכן אין שלמות להאמת בלא אמונה, כי אי אפשר להשיג עצם האמת בשכלו לבד, רק על-ידי אמונה; וההפך מאמת ואמונה הם שוא ושקר. (אוצר היראה אות לו)

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמת

תמו נת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצב"ה.

נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת

אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה